

destele sune a neutralisa acesamă greutate a unei baze, neutralizării iarăși tot acesamă greutate de apă ce rezultă.

Kind se va prezenta sulfatului de sodiu în azotatul de barită prin kind nu se mai formează precipitat, atunci barita în cantitatea de acid sulfuric ce este echivalentă sune a forma o sare neutră, și lichidul nu conține nici acid azotic liber, nici sodiu liber, pentru că cantitățile de acid azotic și sulfuric ce neutralizăm acesamă greutate de barită, săturăm și acesamă greutate de sodiu.

Exprimând prin numere compoziția azotatului de barită și a sulfatului de sodiu, se poate pricepe și mai bine cât de ușor lui Wenzel este de simplu și înțelegător timp cât de important în aplicația sa.

675 de acid azotic + 958 de barită = 1633 azotat de barită;

500 de acid sulfuric + 387 de sodiu = 887 de sulfat de sodiu.

Pentru că 675 și 500 reprezintă cantitățile de acid azotic și sulfuric ce pot forma săruri neutre cu 958 de barită; și cu 500 de acid sulfuric neutralizăm 387 de sodiu: 675 părți de acid azotic vor neutraliza nepermis tot acesamă cantitate de sodiu, adică 387 părți. Ast-fel se explică neutralitatea celor două săruri noi ce se formează prin reacția azotatului de barită asupra sulfatului de sodiu.

LEŢEA LUI RICHTER.

Către anul 1792, Richter, chimist din Berlin, confirmă teoria echivalențelor, stabilită de Wenzel, examinând precipitația metalelor, unele printre altele, din soluțiile saline ale lor.

Richter recunoscu că într-oarecâte precipitații sărurile peștra neutralitatea lor, și că metalul rămas în soluție se substituie numai în locul metalului combinat în sare.

Din aceste observații ale lui Richter rezultă că, pentru sărurile de același gen, este un raport constant între cantitatea de acid și cantitatea de oxigeniu ai bazei.